

Миодраг П. Ђујић, студент докторских студија
Универзитета у Новом Саду
Правни Факултет у Новом Саду
miodragcujic@gmail.com

АНАЛИЗА РАДА И ПЕРСПЕКТИВЕ СТАЛНОГ МЕЂУНАРОДНОГ КРИВИЧНОГ СУДА

Сажетак: Идеја о формирању сталног међународног кривичног суда досигла је кулминацију захваљујући Римском статуту. Балансирање између два правна система био је покушај увођења компромиса како у формалном, тако и у материјалном смислу. Римски статут представљао је уговор којим су будуће чланице, појединци, без обзира на постојеће разлике, прихватиле обавезе које ће обезбедити једнакост свих пред сталним међународним кривичним судом (у даљем тексту МКС). Замисао, и поједини случајеви изведени пред овај суд, представљали су ипак нове међународне судске праксе. Међутим, околности поличког карактера, прожети условно речено расним и регионалним особеностима, донеле су раздор наизглед идеалном решењу постојања проив инкриминисаних дела међународног кривичног права. Чиниоци и фактори који су довели до кризе и појединачно уздрмали темеље сталног међународног кривичног суда указују на потребне увођења нових образаца за поштивање међународне правде.

Кључне речи: Римски статут, правосудје, кредибилитет, чланство.

1. УВОДНА РАЗМАТРАЊА

Међународни кривични судови своју улогу и функционалност везују за време у коме су настали. У свом еволутивном циклусу међународни кривични судови су представљали инструмент у рукама победника, односно оних политичких субјеката чије су визије ишле у смеру супротном од онога што су сами прокламовали у Универзалној декларацији УН. Иако је Римски статут у многим питањима тражио компромис англосаксонског и континенталног правног система, не може се рећи да је у потпуности одговорио на сва

очекивања својих потписница. И поред детаљног дефинисања сваке одредбе остало је отворено питање о томе да ли постоји „...могућности да се испуни нормативни и објективни напредак времена успостављањем МКС, пре него што се политички интереси поново промене.“¹ Проблем не произилази само из времена настанка и садржине норми, већ и из воље и механизма којима ће се политичка позадина неутралисати. Немогуће је говорити о постојању повреде међународног права, ако норме представљају само форму која се заобилази или обликује по потреби политичких апетита. Позадина одређених поступака може бити представљена као маска кључног предмета расправе пред међународним судом. Белгијска влада се извинила 2002. године за компликације изазване поводом убиства првог председника независног Конга, Патриса Лумумбе, као и занемаривања геноцида у Руанди 1994. године, али извињење је изостало за ране године двадесетог века и криминални колонијални режим Леополда II, учињен на штету цивилног становништва у Конгу.² Да ли то значи да су политички интереси испред права? Извињењем се не постиже сврха права, а прикривање злочина не само да нарушава правне и етичке норме, већ ствара нови злочин, одобравање дуплих стандарда у тумачењу „ојправданих и неојправданих“ злочина.

Током Реганове и Бушеве администрације око милион и по људи убила је Јужноафричка Република само у земљама у окружењу.³ У функционисању међународних кривичних судова, велику улогу свакако имају одредбе Хашких и Женевских конвенција. Четврта женевска конвенција стриктно забрањује апсолутно све што САД и Израел раде на окупираним територијама, укључујући и насеља која су успостављена и проширена уз финансирање и пуну подршку САД, што је појачано под Клинтоним и Бараком за време преговора у Кемп Дејвиду.⁴ Из оваквих чињеница произилази реторичко питање да ли Нобелова награда за мир треба да унапреди примену међународних прописа или их суспендује у изузетним случајевима? Изговори „хуманитарне кризе“ и „тероризма“ су искоришћени за злоупотребу одредбе чл. 2 ст. 1 тач. 7 Повеље УН. Такви концепти очигледни су на примеру бивше Југославије, Руанде, Ирака, Авганистана, Сирије. Урушавањем суверенитета државности, рушио се и институционални систем држава, тако да је принцип комплементарности директно доведен у питање.

¹ S. B. Sewall, C. Kayson, *The United States and the International Criminal Court: National Security and International Law*, American Academy of Arts and Sciences, Rowman & Littlefield Publishers, Inc., Lanham 2000, 32.

² R. E. Howard – Hassmann, A. P. Lombardo, *Reparations to Africa*, University of Pennsylvania Press, Philadelphia 2008, 103.

³ Ноам Чомски, *Контрола медија: Системска акумулација моћи у Руанди*, Рубикон, Нови Сад 2009, 48-49.

⁴ Ibid., 84.

По принципу „комплементарности“ МКС ће бити овлашћен да делује само када национални правосудни системи нису доступни за то.⁵ У том смислу надлежност националних судова директно се дисквалификује и по аутоматизму се ствара могућност за искључиву надлежност Сталног међународног кривичног суда.

Надлежност овог Суда уређена је Римским статутом. У периоду од 30. октобра 1998. до 31. децембра 2000. године приступни уговор Римском статуту потписан је од стране 139 држава, чак и од стране држава које су гласале против Римског статута, САД-а и Израела.⁶ Тренутно Римски статут МКС има 139 потписника и 124 ратификација.⁷ Ефикасност Сталног међународног кривичног суда не може се потврди ако се има у виду велики број случајева у којима није испоштовано начело суђења у разумном року. На то је утицао низ чинилаца и околности, које су постојећи ентузијазам врло брзо замениле разочарењем. То се могло закључити из промене ставова званичне политике представника појединих држава које су изразиле намеру да напусте идеју о постојању Међународног кривичног суда. Расплињавање МКС могуће је наслутити на основу иступања појединих држава из Афричке уније (Јужноафричка Република, Бурундија, Гамбија), одбијање ратификације Римског статута од стране Руске Федерације и чврстог става САД-а, Израела и Кине о ненадлежности Сталног међународног кривичног суда у односу на њихове држављане.

Немогућност унификације кривичног правосуђа по првобитној замисли, произилази из низа чињеница и околности, тако да је неопходно извођење нових идеја, које ће утицати на реорганизацију међународног правосуђа.

2. ЧИНИОЦИ И ОКОЛНОСТИ КОЈИ УТИЧУ НА КРЕДИБИЛИТЕТ СТАЛНОГ МЕЂУНАРОДНОГ КРИВИЧНОГ СУДА

Кређибилитет суда, без обзира да ли је он националног или међународног карактера зависи од његове објективности, правичности и спремности да досегне истину. Ова, условно речено, начелна питања могу се постићи усклађивањем њихових чинилаца и фактора.

⁵ W. Driscoll, J. Zompetti, S. Zompetti, *The International Criminal Court: Global Politics and the Quest for Justice*, The International Debate Education Association, New York 2004, 129.

⁶ W. Schabas, *The International Criminal Court: A Commentary on the Rome Statute*, Oxford University press, Oxford 2016, 27.

⁷ Coalition for the International Criminal Court – A Universal Court with Global Support, Ratification and Implementation, Ratification of the Rome Statute <http://iccnow.org/?mod=rome-ratification>, 23. фебруар 2017.

2.1. Чиниоци кредибилитета Сталног међународног кривичног суда

Сви чиниоци Међународног кривичног суда могу се сагледати кроз уређење: (1) елемената кривичног материјалног права; (2) кривично-процесних елемената и (3) питања техничког карактера.

Основе кривично-материјалног права делимично су дефинисане чл. 5 Римског статута. Настала правна празнина представља ефикасан изговор за политичку доминацију, јер одуговлачењем решења агресије ствара се вакуум за злоупотребу Римског статута. На Конференцији Римског статута Међународног кривичног суда у Кампали 2010. године, расправљано је о злочину агресије, где су чл. 8 бис у оквиру Елемената злочина дефинисане радње извршења.⁸ Оног тренутка када се ова одредба буде имплементирала у Римски статут, биће могуће говорити о једном виду кривичноправне заштите.

Римски статут је специфичан по томе што представља форму уговора, где се уговорне стране добровољно обавезују на подређеност једном међународном кривичном суду, без посредства и утицаја било ког субјекта. Да ли то значи да је Стални међународни кривични суд у потпуности независан? Да ли је његова надлежност изузета од утицаја УН? Да ли сви субјекти у поступку, односно они који могу да се доведу у везу са поступком имају исти правни статус пред Међународним кривичним судом? Док год су велики улози у питању, у првом реду мир и слобода, али и политички интереси, тешко је говорити о потпуној независности међународних кривичних судова.

У Преамбули Споразума између Међународног кривичног суда и УН, наглашена је Резолуција Генералне скупштине 58/79 од 9. децембра 2003. године, у којој се позива на закључке поводом њихове сарадње.⁹ У оквиру чл. 1 Споразума наглашена је сврха која се састоји у „дефинисању услова под којима се Уједињене нације и МКС могу довести у везу.“¹⁰ Споразум кроз многе одредбе, попут чл. 6 указује на дискрецију Суда, што је у конкретној одредби наглашено тако да Суд може поднети извештај Уједињеним нацијама посредством Генералне скупштине.¹¹ Иако је на овај начин дата већа слобода Међународном кривичном суду, она је ипак ограничена стегама претходно донетих Резолуција Савета безбедности.

⁸ Elements of Crimes, International Criminal Court, The Hague 2013, 31.

⁹ Negotiated Relationship Agreement between the International Criminal Court and the United Nations, http://legal.un.org/ola/media/UN-ICC_Cooperation/UN-ICC_Relationship_Agreement.pdf, 24. фебруар 2017.

¹⁰ Ibid., 1.

¹¹ Ibid., 3.

Покушај издвајања Међународног кривичног суда од утицаја међународних субјекта, састоји се у одређивању статусног значаја тужиоца, заменика тужиоца, регистратора, укључујући Судско веће и особље које помаже излагању одбране, сведока, жртава, експерата, што се може закључити у садржини Споразума о привилегијама и имунитету Међународног кривичног суда.¹² Свако решење, па и ово, може имати позитивне и негативне последице. Уступањем више права одређеном субјекту, смањују се обавезе које произилазе из његове функције. Последице се манифестују не само на њихову процесну, већ и на њихову моралну позадину.

Кривично-процесни елементи Међународног кривичног суда су компромис англосаксонског и континенталног права. Решења прописана Римским статутом требала су да предупреду проблеме *ad hoc* судова и спрече евентуалну произвољност и противречност допуна и промена Правила о поступку и доказима. На пример Правилем бр. 8 констатовано је да: „Председништво, на основу предлога секретара, саставља нацрт Кодекса професионалног ионацања Већа, након консултације са тужиоцем...секретар треба да обави консултације у складу са правилом 20...затим Нацрт кодекса преноси у Скупштинину држава чланица, у циљу усвајања...кодекс мора да садржи процедуре за његове измене и дојуне.“¹³ На овај начин кривично-процесни субјекти нису препуштени произвољности, како у статусном, тако и у функционалном смислу, али с друге стране, ако се свака делатност подређује новим процедурама и доношењу нових правила, она тиме губи своју дискрецију, тако да претходно утврђени проблем велике дискреције, односно права субјеката, прераста у претерано ограничење обавеза тих субјеката.

Питања техничког карактера нису везана само за формалне процедуре између субјеката међународног кривичног суда, већ и за питања настанка, унапређивања и опстанка једне међународне организације. Такво питање је питање финансирања организације. На основу садржине чл. 115 Римског статута, средства МКС покривају се из процењених доприноса држава чланица, као и средстава Уједињених нација, у односу на трошкове настале у реализацији судских предмета.¹⁴ Контрадикторност ове одредбе уочава се у чл. 116 Римског статута, који омогућава примену и коришћење добровољних прилога влада, међународних организација, појединаца, коорпорација и других особа у складу са критеријумима које прихвати Скупштина држава

¹² Agreement on the Privileges and Immunities of the International Criminal Court, https://www.icc-cpi.int/NR/rdonlyres/23F24FDC-E9C2-4C43-BE19-A19F5DDE8882/140090/Agreement_on_Priv_and_Imm_120704EN.pdf, 25. фебруар 2017.

¹³ Rules of Procedure and Evidence, International Criminal Court, The Hague 2013, 3.

¹⁴ Закон о потврђивању Римског статута Међународног кривичног суда, Сл. Лист СРЈ – Међународни уговори, бр.5/2001.

Спољње карактеристике могу се представити као „*идеолошка офанзива која сивара химерична чудовишта, а зајим камџање које морају да их слома.*“¹⁸ Фаворизовање страна у поступку, продубљује конфликт, функцију МКС искривљује, а суверенитет институције инструментализације.

У односу унутрашњих и спољних околности могу се извести разлози иступања појединих држава Афричке уније. Мајкал Масуча, министра правде и пропратне службе Јужноафричке Републике, саопштио је да: „...*џримена Римског сџајџуџа Међународног кривичног суда, 2002. године, је у сукобу и у складу са одредбама диџолмајског имуниџеџа и џривилеџија...У циљу да се обезбеди џрајна сџособностџ Јужне Африке да сџроведе акџивне диџломатџске односе, закон џредлаже укидање имџлеменџације Римског сџајџуџа Међународног кривичног суда.*“¹⁹ Формални разлог иступања из Афричке уније, за Јужноафричку Републику представља сукоб Бечке конвенције и Римског статута, међутим стварни разлог могао би бити много комплекснији. Негативно искуство ове државе, као колоније са израженим утицајем немилосрдног апархејда, одражава се и данас кроз констатације дневне штампе да је „*Међународни кривични суд, у сџвари суд бледоликџ*“. Оваква тврдња афричких званичника је оправдана, ако се има у виду да изузев Грузије, ситуације које су под истрагом Међународног кривичног суда имају акценат у односу на: Централну Афричку Републику, Мали, Обалу Слоноваче, Либију, Кенију, Дарфур (Судан), Уганду и Демократску Републику Конго.²⁰

Руска Федерација је сагласна са формалним разлозима Јужноафричке Републике да су повређене одредбе Бечке конвенције о уговорном праву од 1969. године, тврдећи да Суд није испунио очекивања да постане истински независан, ауторитативни међународни суд, што се одразило на његову неефикасаност и једностраност.²¹ Аргументи Руске Федерације састоје се у критикама режима Сакашвилија у односу на Тсхинвал, убиства руских мировњака и оптужбама Суда против милиције Јужне Осетије и руских војника, док се евентуално истраживање деловања и наредби грузијских званичника препуштају грузијском правосуђу.²² Изведеним аргументима непосредно је доведено у питање постојање пристрасности Међународног суда и увођење „двоструких стандарда“ у креирању оптужнице.

¹⁸ Н. Чомски, 39.

¹⁹ Briefing to the media by Minister Michael Masutha on the matter of International Criminal Court and Sudanese President Omar Al Bashar, 21 October 2016, <http://www.dirco.gov.za/docs/speeches/2016/masu1021.htm>, 26. фебруар 2017.

²⁰ http://www.icc-cpi.int/investigations_and_cases, 26. фебруар 2017.

²¹ Statement by the Russian Foreign Ministry, 2111, 16. November 2016., http://www.mid.ru/en/foreign_policy/news/-/asset_publisher/cKNonkJE02Bw/content/id/2523566, 26. фебруар 2017.

²² Statement by the Russian Foreign Ministry, 2111, 16. November 2016., http://www.mid.ru/en/foreign_policy/news/-/asset_publisher/cKNonkJE02Bw/content/id/2523566, 26. фебруар 2017.

На основу изјаве Дона Болтона, америчког подсекретара за Контролу наоуржања и међународну безбедност: „САД је одлучила да МКС има не-прихваћиве последице за њен национални суверенитет. Конкретно, МКС је организација чија правила иду против основних Америчких појмова суверенитета, контроле и равнотеже и националне независности. То је споразум који је штетан за национални интерес САД...“²³ Ове речи су утемељене на ставу америчког Конгреса, председника САД-а, као и његове администрације, који се не обазире на обавезе потписаног уговора, већ искључиво на садржину Устава САД-а и његове амандмане. Кључни сегмент доктрине

САД огледа се у „контроли и равнотежи“. Разлике у интересним сферама представљају искључиво спољни фактор који утиче на кредибилитет Међународног кривичног суда и разградњу глобализације, вештачке творевине, којом се привидно штите нејаки од звецкања оружјем јаких милитантних организација. Оваквим концептима намеће се потреба преиспитивања улоге Међународног суда и Уједињених нација.

3. ЕФИКАСНОСТ У РАДУ МЕЂУНАРОДНОГ КРИВИЧНОГ СУДА

Утврђивање ефикасности МКС-а захтева темељан приступ, како у одредбама материјално-процесног права тако и у непосредној функцији свих субјеката у реализацији сваког поступка појединачно. Међутим, ако би се ефикасност рада Међународног кривичног суда сагледала искључиво са процесног аспекта, исти се не би могао похвалити за учинком који се очекује од овакве институције.

	Број случајева
Комплетирана оптужница	5
Претпретресно веће	9
Случајеви у току	5
У жалбеном поступку	1
Окончани поступци	3
УКУПНО:	23

Табела бр. 1. Случајеви пред Међународним кривичним судом²⁴

²³ D. McGoldrick, P.J. Rowe, E. Donnelly, *The Permanent International Criminal Court: Legal And Policy Issues*, Hart Publishing, Oregon 2004, 446.

²⁴ www.icc-cpi.int/Pages/cases.aspx.

Проблеме неефикасности суда не би требало тражити толико у одредбама материјално-процесног права Римског статута, колико у људском фактору. Наиме, неблаговремено иницирање поступка углавном је условљено дугим процесом прикупљања доказа, док је суђење у неразумном, релативно дугом поступку последица немогућности обезбеђења присуства окривљеног и усклађивање главног поступка са Правилима поступка и извођења доказа.

4. РИЗИЦИ И ПРЕТЊЕ У СЛУЧАЈУ ГАШЕЊА СТАЛНОГ МЕЂУНАРОДНОГ КРИВИЧНОГ СУДА

У потрази за разлозима који су утицали на губљење суверености међународних кривичних судова, заправо се трага за одговорима о потенцијалним узрочницима нестанка таквих судова. Та каузална веза могла би се идентификовати кроз четири сегмента:

- (1) уопштен циљ са широком клаузулом прописан Повељом УН;
- (2) патронатска улога Уједињених нација у односу на међународне судове;
- (3) непотпуно дефинисана улога контролних механизма;
- (4) велика дискреција и утицај војно-политичког апарата.

У оквиру Комитета Генералне скупштине за неотуђива права палестинског народа, Хасан Роухани је констатовао да „због бруталне војне агресије настале у 2014. години у појасу Газе, више од 2.200 Палестинаца је убијено, више од пола милиона расељено, а хиљаде палестинских домова и имовина, укључујући територије Уједињених нација, најаднутији су и унишћени.“²⁵ У овим актима директно су изражени елементи геноцида и агресије. Међутим, реакција тужилаштва и иницирање поступка пред Сталним међународним кривичним судом је из неког разлога изостала.

На пленарној седници Генералне скупштине УН, председник 71. заседања, Питер Томсон указао је на чињеницу да: „Окупација палестинске територије од 1967. године наставља да криши основне принципе Уједињених нација, укључујући и оне које се односе на територијални интегритет, неприхватљивост стварања територије рајом, једнаких права и самоопредељења народа.“²⁶ Једна од мера била је „замрзавање изградње израелских

²⁵ General Assembly Committee on the Inalienable Rights of the Palestinian People, At Meeting for International Day of Solidarity, Palestinian Permanent Observer Calls on International Powers to End Biased Policies in Applying Justice, 23 November 2015, <https://www.un.org/press/en/2015/gapal1350.doc.htm>, 28. фебруар 2017.

²⁶ Statment by Peter Thomson, President of the 71st Session of the General Assembly, at General Asseblы meeting on Question of Palestine and the Situation in the Middle East, 29 November 2016,

<http://www.un.org/pga/71/2016/11/29/general-assembly-plenary-on-question-of-palestine-and-situation-in-the-middle-east/>, 28. фебруар 2017.

насеља на палестинској територији за коју је Генерална скупштина више пута потврдила да је незаконита...²⁷ На овом примеру истиче се свесно одуговлачење тужилаштва да предузме мере из своје надлежности, чиме се непосредно стварају потенцијални услови за проширење ратних жаришта.

На састанку Савета безбедности одржаном 18. децембра 2015. године поводом постизања мировног процеса у Сирији, потврђена је неопходност дијалога Владе и опозиције, међутим проблем се огледао у подељености чланица Савета безбедности о улози актуелног председника Сирије и намећања спољног решења.²⁸ Такав став манифестује се на конфронтацију унутар УН, а Суд који је на извештај начин подређен УН је био блокиран, јер пред собом нема чисту ситуацију о повреди међународног права. Политички интереси у Савету безбедности због тога представљају потенцијалну опасност у маргинализовању поштовања међународног хуманитарног права.

Сукоб општег и националног интереса у УН су потенцијални ризик и претња који доводе до успоравања, стагнације, и гашења Међународних кривичних судова, а манифестују се као производ:

- (1) велике флексибилности у покретању, вођењу, па чак и окончању кривичног поступка;
- (2) политичке пристрасности;
- (3) механизма контроле у складу са атрибутом војне надмоћи.

Постојећи ризици и потенцијалне претње могле би се одразити на формирање два блока: (а) који би се залагао за поштовање Међународног хуманитарног права и (б) који би изговор Међународног хуманитарног права користио за учвршћивање своје лидерске позиције.

5. РЕОРГАНИЗАЦИЈА МЕЂУНАРОДНОГ КРИВИЧНОГ СУДА ПРЕДУСЛОВ ЕФИКАСНОСТИ МОДЕРНОГ ПРАВОСУЂА

Проблем функционисања Међународног кривичног суда састоји се у нескладу националних интереса са основним принципима УН и чињеници да се аутономија Суда крњи политичким утицајем унутар УН и ван њених оквира. Да би се спречили политички притисци на исход поступка потребно је дефинисати мере којима би се унапредио контролни механизам.

²⁷ Ibid.

²⁸ Security Council Unanimously Adopts Resolution 2254 (2015), Endorsing Road Map for Peace Process in

Syria, Setting Timetable for Talk, 18 December 2015., <http://www.un.org/press/en/2015/sc12171.doc.htm>, 28. фебруар 2017.

Учесталост оружаних сукоба на одређеном простору директно имплицира активирање надлежности МКС-а на ужем региону. У том смислу територијална надлежност Међународног кривичног суда могла би се пренети на Регионалне судове међународног карактера. Предност таквих судова била би у економичности и ефикасности. Познавање прилика и околности на одређеном, ужем простору, омогућава брже утврђивање чињеница и доказа, што доприноси скраћењу времена за подизање оптужнице, реализацију и окончање поступка.

Ефикасност зависи и од тренутка подизања оптужнице као и доношења првостепене пресуде. У том смислу кадровска политика треба да је усмерена ка превазилажењу разлика између правних система и имплементацији знања обичајних правних правила, специфичних за одређен регион, чиме би се спречио одуговлачење поступка. Регионални судови међународног карактера не би угасили постојећи Међународни кривични суд, већ би трансформисали његову функцију. Постојећи Суд могао би бити другостепени орган за одлуке у Регионалним кривичним судовима, док би уједно имао и функцију првостепеног органа у доношењу пресуде за кривично дело Агресије, имајући у виду ограничен број извршиоца овог дела (шеф државе или представник владе).

Контролни механизми могли би се састојати у превентивном пакету новчаних казни (пенала) које директно погађају БДП само једне државе у покушају прикривања или саизвршења кривичног дела против међународног права. У оквиру блокада трговине и наплате услуга телекомуникације и саобраћаја, директно се погађа економија целог Региона, те државе у региону биле би активно укључене у поступак обезбеђења и процесуирања конкретног извршиоца кривичног дела. Свака злоупотреба по аутоматизму би се састојала у прекиду свих политичко-економских видова сарадње и то од стране свих чланица региона према лидерима државе који подржавају инкриминисано деловање.

Контролни механизми би требало да се ускладе између Регионалних судова и Сталног међународног кривичног суда, с тим да национални судови, а посебно они чији су држављани укључени у поступак, могу да остваре увид у поднеске, оптужницу и административну документацију, ради уочавања формалних и материјалних пропуста и спречавања могућих злоупотреба.

Изведени предлози утицали би на јачање процесне улоге субјеката у поступку, што би истовремено у довољној мери умањило деловање политичких струја и тиме индиректно спречио или ограничио ширење оружаних сукоба.

6. ЗАКЉУЧНА РАЗМАТРАЊА

Међународни кривични суд губи кредибилитет, јер је прераста у институцију селективне правичности и интересну сферу политичких опонената. Овај Суд не би смео да личи, како владика Николај Велимировић каже, на гримизне богаташе који живе са лажним убеђењима да је овај свет једна разбијена лађа, без капетана, без крме и крманоса, једна пустоловина која тоне и пропада, којом се користе само они који што више из ње зграбе и пренесу у свој чамац.

Да би се то спречило неопходно је преиспитати структуралне и функционалне елементе Међународног кривичног суда, узроке, факторе и чињенице његове неефикасности. Таквом анализом издвојили би се приоритети и израда пројеката оперативног карактера.

Оперативни пројекти могли би се усмерити на радње које претходе покретању кривичног поступка, разрадили би методологију и инструменте који би се показали ефективним и ефикасним, нарочито на нивоу региона.

Из оперативних пројеката могли би се развијати стратегијски концепт. О постигнутим резултатима у региону на периодичним састанцима мењала би се искуства на јачању универзалних препорука за изградњу и имплементацију стратегијског концепта. Постигнути резултати не треба да се свде само на аналитички приказ, већ на практичну методологију која гарантује успех у свим регионима.

Битно је нагласити да без обзира на припадност одређеном правном систему, неопходна је унификација у смислу да се задржи иста скала санкција у односу на дела против међународног права.

Да би се избегла конфронтација потребно је дефинисати правни положај свих субјеката, њихову надлежност, кроз усклађивање Кодекса понашања, чиме се регулише и један посебан вид специфичне моралне самоконтроле и дисциплинске мере кршења основних начела, чиме се компромитовани субјекти по аутоматизму искључују.

Кредибилитет Сталног међународног кривичног суда могуће је очувати уколико се политика замени правом. На тај начин могло би се повратити поверење у улогу ове институције и вера у човечанство и решавање конфликта без оружаних сукоба.

Miodrag P. Ćujić, Ph.D. Student
University of Novi Sad
Faculty of Law Novi Sad
miodragcujic@gmail.com

Analysis Work and Prospects Permanent International Criminal Court

Abstract: *The idea of the establishment of a Permanent International Criminal Court reached its peak thanks to the Rome Statute. Balancing between the two legal systems was an attempt to introduce a compromise the introduction of formal as well as in the material sense. The Rome Statute was a treaty by which future members, signatories, regardless of the existing differences, accept the obligations that will ensure the equality of all before the Permanent International Criminal Court. The idea of the individual cases brought before this court represented the beginning of a new international jurisprudence, however, the circumstances of a political nature, prose tentatively racial and regional peculiarities introduced come to look on the look ideal solution proceedings against the alleged work of international criminal law. Actors and factors leading up to the crisis and potentially undermine the Permanent International Criminal Court indicate necessary to introduce new forms of achieving international justice.*

Keywords: *the Rome Statute, justice, credibility, membership.*

Датум пријема рада: 20.06.2017.